

Koszalin, dnia 18 stycznia 2024 r.

SKO.4170.2380.2023

DECYZJA

Na podstawie:

- art. 138 § 1 pkt 1 oraz art. 156 § 1, art. 157 § 1, art. 158 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t. j. Dz. U. z 2023 r. poz. 775 ze zm.)- zwanej dalej "kpa",
- art. 84 ust. 1 i 2, art. 85 ust.1, ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (t. j. Dz. U z 2008 r. Nr 199, poz. 1227 ze zm. - zwanej dalej ustawą o „ooś”- wg stanu na dzień wydania decyzji poddanej kontroli),
- § 3 ust. 1 pkt 6 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2010 r. Nr 213, poz. 1397 wg stanu na dzień wydania decyzji poddanej kontroli),
- art. 1 ust.1 i ust.2, art. 2 i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 12 października 1994 r. o samorządowych kolegiach odwoławczych (t. j. Dz. U. z 2018 r. poz.570),

w związku z wnioskiem z dnia 5 września 2023 r. złożonym przez Pana o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Samorządowego Kolegium w Koszalinie z dnia 24 sierpnia 2023 r. znak SKO.4170.645.2023, mocą której odmówiono stwierdzenia nieważności decyzji Wójta Gminy Sławno znak: RG.7624-31/09 z dnia 30 września 2009 r. o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji przedsięwzięcia polegającego na budowie farmy wiatrowej „Jeżyce” na terenie gminy Darłowo (10 elektrowni wiatrowych o łącznej mocy zespołu 25 MW usytuowane na działkach obr. ew. Jeżyczki: 136/2, 108/2, obr. ew. Jeżyce: 401/2, 415/2, 434/2, 363/2, 435/2, 178/2, 183/2, 191/2 oraz infrastrukturą towarzyszącą na działkach w obr. ew. Jeżyce i Jeżyczki),

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Koszalinie w składzie:

Przewodnicząca – Agata Witkowska (sprawozdawca)

Członkowie – Joanna Mojska

– Joanna Lipińska

na posiedzeniu w dniu 18 stycznia 2024 r. orzeka:

utrzymać w mocy decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Koszalinie z dnia 24 sierpnia 2023 r., znak SKO.4170.645.2023

Uzasadnienie

Na wstępie należy przywołać chronologię zdarzeń mających wpływ na rozpatrzenie przedmiotowej sprawy.

Decyzją z dnia 24 sierpnia 2023 r. znak SKO.4170.645.2023 (obecnie objętą wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy), Samorządowe Kolegium Odwoławcze

w Koszalinie, po rozpatrzeniu wniosku z dnia 23 kwietnia 2018 r. Pana [imię] o stwierdzenie nieważności decyzji wydanej przez Wójta Gminy Sławno z dnia 30 września 2009 r., znak: RG.7624-31/09, orzekło o odmowie stwierdzenia nieważności. Z rozstrzygnięciem nie zgodził się Pan [imię] składając do Kolegium wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy. W motywach wniesionego środka strona podał, iż orzeczenie wydane przez Kolegium w I instancji w jego ocenie w zupełności pominęło zbadanie zasadniczej kwestii stanowiącej podstawę pierwotnego wniosku o stwierdzenie nieważności decyzji Wójta Gminy Sławno z dnia 30 września 2009 r. tj. kwestii wydania decyzji z naruszeniem art. 3 ust.1 pkt 11 lit.c z art. 19 ust.1 i art. 30 w związku z art. 39 ustawy ooś. Naruszenia przywołanych przepisów w ocenie strony wyrażają się w braku prawidłowego transparentnego zamieszczenia zawiadomień o przystąpieniu do przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko oraz wszczęciu postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację inwestycji budowy i eksploatacji farmy wiatrowej Jeżyce w Gminie Darłowo przez Wójtów Gmin sąsiednich, w obrębie których wystąpią oddziaływania przedmiotowego przedsięwzięcia, tj. Wójta Gminy Darłowo na tablicach ogłoszeń Urzędu Gminy Darłowo oraz tablicach stosownych sołectw Jeżyce i Jeżyczki. W konsekwencji powyższych zarzutów w ocenie strony decyzja Wójta Gminy Sławno z dnia 30 września 2009r. została wydana z rażącym naruszeniem prawa w rozumieniu art. 156§ 1 pkt 2 kpa.

Stanowisko w sprawie złożył także zawodowy pełnomocnik działający w imieniu i na rzecz inwestora - [imię] (data wpływu do Kolegium 12 grudnia 2023 r.), wnosząc o utrzymanie w mocy rozstrzygnięcia wydanego przez Kolegium w I instancji w dniu 24 sierpnia 2023 r., znak SKO.4170.645.2023.

Należy również zaakcentować, iż wniosek Pana [imię] z dnia 23 kwietnia 2018 r. o stwierdzenie nieważności decyzji Wójta Gminy Sławno z dnia z dnia 30 września 2009 r. znak: RG.7624-31/09 rozpatrywany jest przez Kolegium po raz kolejny. Kolegium postanowieniem znak: SKO.4170.1068.2018 z dnia 25 czerwca 2018 r. (utrzymanym w mocy postanowieniem Kolegium znak: SKO.4170.1622.2018 z dnia 8 sierpnia 2018 r.) odmówiło wszczęcia postępowania w ww. sprawie, wobec faktu, że w obrocie prawnym pozostaje ww. decyzja SKO, utrzymująca w mocy kwestionowaną decyzję organu pierwszej instancji, co powoduje, w ocenie składu orzekającego Kolegium w tamtej sprawie, że zaistniała negatywna przesłanka przedmiotowa z art. 61a kpa do odmowy wszczęcia postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności ww. decyzji.

W wyniku skargi do WSA, postanowienie powyższe zostało uchylone wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie z dnia 30 maja 14 lutego 2019 r. sygn. akt II SA/Sz 1091/18 (utrzymanym w mocy wyrokiem NSA z dnia 22 listopada 2022 r. sygn. akt III OSK 1334/21). W uzasadnieniu Sąd wskazał, że rację ma organ twierdząc, że byt prawny decyzji wydanej przez organ pierwszej instancji jest uzależniony w całości od utrzymującej ją w mocy decyzji organu odwoławczego. Nie jest jednak tak, że decyzja pierwszoinstancyjna nie może być przedmiotem kontroli w postępowaniu nieważnościowym. Wniosek skarżącego o stwierdzenie nieważności decyzji organu pierwszej instancji powinien być z urzędu potraktowany, jako wniosek o wszczęcie postępowania nieważnościowego.

Zgodnie z oceną prawną i wskazaniem Sądu, wniosek Pana _____ w wyżej wskazanym zakresie, winien być rozpoznany przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze.

Kierując się wytycznymi zawartymi w powyższych wyrokach Skład Orzekający Kolegium w pierwszej instancji postanowieniem z dnia 30.06.2023 r. zawiadomił strony postępowania przed organem pierwszej instancji w drodze obwieszczenia na podstawie art. 49 § 1 kpa. w związku z art. 74 ust. 3 oos, oraz wnioskodawcę i inwestora na piśmie, o wszczęciu postępowania w sprawie nieważności decyzji Wójta Gminy Sławno o środowiskowych uwarunkowaniach znak: RG.7624-31/09 z dnia 30 września 2009 r., utrzymanej w mocy decyzją Kolegium znak: SKO.4200/2486/09 z dnia 24 listopada 2009 r. Należy w tym miejscu podkreślić, że stwierdzenie nieważności decyzji organu pierwszej instancji, w oparciu o którą wydano decyzję w postępowaniu odwoławczym, stanowi podstawę do stwierdzenia nieważności również decyzji organu odwoławczego, jako wydanej z rażącym naruszeniem prawa. Po przeprowadzeniu postępowania w przedmiocie stwierdzenia nieważności decyzją z dnia 24 sierpnia 2023 r., znak SKO. 4170.645.2023 (obecnie objętą wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy) Kolegium orzekło o odmowie stwierdzenia nieważności decyzji Wójta Gminy Sławno z dnia 30 września 2009 r. znak: RG.7624-31/09.

Przypomnieć należy, iż powyższą decyzją Wójt Gminy Sławno określił środowiskowe uwarunkowania realizacji ww. przedsięwzięcia na wniosek

z o. o. z dnia 16.02.2009 r. (data wpływu), po przeprowadzeniu oceny oddziaływania tego przedsięwzięcia na środowisko. W wyniku wniesionego odwołania, decyzja ta została utrzymana w mocy decyzją Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Koszalinie znak: SKO.4200/2486/09 z dnia 24 listopada 2009 r. W dniu 23 kwietnia 2018 r. do Kolegium wpłynął wniosek Pana _____ o stwierdzenie nieważności ww. decyzji Wójta Gminy Sławno na podstawie art. 156 §1 ust. 1, 2, 5, 6 i 7 k.p.a. w związku z naruszeniem art. 79 ust. 1, art. 4; art. 5 oraz art. 30 - w związku z art. 33, art. 39 i art. 3 ust. 1 pkt. 11 litera c - ustawy z dnia 03.10.2008 roku o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko oraz art. 9 i art. 10 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 roku - Prawo ochrony środowiska, co skutkuje zastosowaniem nakazu ujętego w treści art. 11 ww. ustawy, jak również zasad ujętych w art. 6 - 11 k.p.a. W uzasadnieniu wnioskodawca podnosi, że organ miał obowiązek opublikować obwieszczenia wynikające z treści art. 33, art. 39 w związku z art. 30 i art. 79 ustawy oos w prasie, czego nie wykonał, nie zapewniając tym samym możliwości udziału społeczeństwa w postępowaniu. W ocenie wnioskodawcy, stanowi to rażące naruszenie prawa, „nie do zaakceptowania w Praworządnym Państwie”. Wnioskodawca dalej wywodzi, że naruszone zatem zostały przepisy art. 9 i art. 10 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 roku - Prawo ochrony środowiska, co winno skutkować zastosowaniem art. 11. Wnioskodawca zarzucił ponadto naruszenie zasady powszechnego dostępu do informacji o środowisku w związku postanowieniami zawartymi w art. 7 i art. 8 konwencji z Aarhus, które są pierwowzorem gwarancji udziału społeczeństwa w sprawach mających znaczenie dla środowiska oraz możliwości zgłaszania przez społeczeństwo uwag bezpośrednio.

Wnioskodawca wskazał, że w przypadku wydania rozstrzygnięcia o odmowie stwierdzenia nieważności decyzji, jego wniosek należy potraktować jako odwołanie od przedmiotowej decyzji wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu do złożenia odwołania oraz na podstawie art. 159 kpa wstrzymanie wykonalności ww. decyzji Wójta Sławno z uwagi na uzasadnione prawdopodobieństwo wystąpienia istotnej szkody oraz nieodwracalnych skutków dla środowiska, a w konsekwencji również dla lokalnej społeczności. Ponadto wniósł o przeprowadzenie rozprawy przed SKO w Koszalinie z zapewnieniem jego osobistego udziału z uwagi na złożoność zagadnień, a także rozpatrzenia ww. decyzji łącznie z uwagi na wzajemne powiązanie obszarem oddziaływania.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Koszalinie, po rozpatrzeniu wniosku Pana z dnia 5 września 2023 r. (data wpływu do Kolegium) o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Kolegium z dnia 24 sierpnia 2023 r., znak SKO.4170.645.2023 o odmowie stwierdzenia nieważności decyzji Wójta Gminy Sławno znak RG.7624-31/09 z dnia 30 września 2009 r. ustaliło i zważyło co następuje: przedmiotowy wniosek nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem decyzja z dnia 24 sierpnia 2023 r. została wydana zgodnie z przepisami prawa, a przeprowadzone postępowanie nie wykazało, aby decyzja Wójta Gminy Sławno z dnia 30 września 2009 r. zawierała wady wymienione w art. 156 § 1 kpa.

Przed przystąpieniem do merytorycznego, ponownego rozpatrzenia sprawy należy przybliżyć instytucję stwierdzenia nieważności unormowaną przepisami kodeksu postępowania administracyjnego. Podkreślić należy, że instytucja stwierdzenia nieważności decyzji jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia i stoi w opozycji z zasadą trwałości rozstrzygnięć administracyjnych, wynikającą z art. 16 § 1 kpa., dlatego też może być stosowana jedynie po zaistnieniu enumeratywnie wymienionych w art. 156 § 1 kpa. przesłanek.

Zgodnie z tym przepisem, organ administracji publicznej stwierdza nieważność decyzji, która:

1. wydana została z naruszeniem przepisów o właściwości,
2. wydana została bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa,
3. dotyczy sprawy już poprzednio rozstrzygniętej inną decyzją ostateczną albo sprawy, którą załatwiono milcząco,
4. została skierowana do osoby nie będącej stroną w sprawie,
5. była niewykonalna w dniu jej wydania i jej niewykonalność ma charakter trwały,
6. w razie jej wykonania wywołałaby czyn zagrożony karą,
7. zawiera wadę powodującą jej nieważność z mocy prawa.

Jak trafnie wskazał Skład Orzekający Kolegium w I instancji jedną z przesłanek warunkujących stwierdzenie nieważności decyzji jest przesłanka wyspecyfikowana w art. 156 § 1 pkt 2 kpa stanowiąca o wydaniu decyzji bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa. Pojęcie to nie zostało zdefiniowane w przepisach prawa administracyjnego. Powszechnie przyjmuje się, że do takiego naruszenia dochodzi wówczas, gdy decyzja w sposób oczywisty i bezsporny narusza konkretny przepis prawa, a ponadto jej obowiązywanie wywołuje skutki niemożliwe do zaaprobowania w praworządnym państwie.

Nie stanowi natomiast podstawy do stwierdzenia nieważności decyzji, odmienna ocena dowodów przeprowadzonych w postępowaniu administracyjnym, dokonana przez organ wyższego stopnia w postępowaniu nadzorczym.

Co istotne, rażące naruszenie prawa występuje w przypadku naruszenia przepisu prawnego, którego treść bez żadnych wątpliwości może być ustalona w bezpośrednim rozumieniu, tj. takim, który nie wymaga dalszych wyjaśnień. Przyjąć należy, iż rażące naruszenie prawa stanowi kwalifikowaną formę naruszenia prawa, którego nie można utożsamiać z każdym naruszeniem (vide: wyrok NSA z dnia 28 sierpnia 2020 r., sygn. akt II OSK 636/20).

W orzecznictwie przyjmuje się, iż o rażącym naruszeniu prawa w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 kpa. decydują łącznie trzy przesłanki: oczywistość naruszenia prawa, charakter przepisu, który został naruszony, oraz racje ekonomiczne lub gospodarcze-skutki, które wywołuje decyzja, niemożliwe do zaakceptowania z punktu widzenia obowiązującej zasady praworządności (vide wyroki NSA z dnia 29 maja 2020 r., sygn. I OSK 1383/19 oraz z dnia 18 maja 2015 r., sygn. akt II OSK 1954/13).

Oczywistość naruszenia prawa polega na rzucającej się w oczy sprzeczności pomiędzy treścią rozstrzygnięcia, a przepisem prawa stanowiącym jego podstawę prawną, a więc chodzi o sytuację, gdy istnienie tej sprzeczności da się ustalić przez proste zestawienie. W sposób rażący może zostać naruszony wyłącznie przepis, który może być stosowany w bezpośrednim rozumieniu, to znaczy taki, który nie wymaga stosowania wykładni prawa. Natomiast skutki, które wywołuje decyzja uznana za rażąco naruszającą prawo, to skutki niemożliwe do zaakceptowania z punktu widzenia wymagań praworządności - gospodarcze lub społeczne skutki naruszenia, których wystąpienie powoduje, że nie jest możliwe zaakceptowanie decyzji jako aktu wydanego przez organy praworządne państwa.

Jak trafnie zauważył Skład Orzekający Kolegium w I instancji, przy rozpatrywaniu sprawy w kontekście postępowania w przedmiocie stwierdzenia nieważności należy również wziąć pod uwagę przesłanki negatywne wskazane w § 2 ww. przepisu, zgodnie z którymi nie stwierdza się nieważności decyzji z przyczyn wymienionych w § 1, jeżeli od dnia jej doręczenia lub ogłoszenia upłynęło dziesięć lat, a także gdy decyzja wywołała nieodwracalne skutki prawne. Dodać przy tym należy, iż przesłanki negatywne dotyczą wszystkich przypadków ujętych w art. 156 § 1 kpa. W sytuacji zaistnienia którejkolwiek z nich i jednoczesnego wywołania przez decyzję wspomnianych nieodwracalnych skutków prawnych, bądź gdy od dnia doręczenia lub ogłoszenia kwestionowanej decyzji upłynęło co najmniej dziesięć lat – rozstrzygnięcie to pozostaje w obrocie prawnym. Nieodwracalny skutek prawny zachodzi, m.in. gdy cofnięcie, zniesienie, czy też odwrócenie skutków prawnych wymaga takich działań, do których organ administracji publicznej nie ma umocowania ustawowego i nie może skorzystać z drogi postępowania administracyjnego. W tym miejscu należy przywołać wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 10 grudnia 2013 r. sygn. akt II OSK 1712/12, który interpretuje kwestię nieodwracalności skutków prawnych. W ocenie Sądu „Nieodwracalność dotyczy skutków prawnych, nie sfery faktycznej. Należy ją rozpatrywać mając na uwadze zakres właściwości organów administracji i ich kompetencję do zniesienia skutków prawnych. Jeżeli pozostaje ona poza zakresem kognicji organów administracji, np. pozostaje w gestii sądu powszechnego, wówczas skutek wywołany aktem administracyjnym

jest nieodwracalny”. Wskazuje się, że generalnie nieodwracalność skutków prawych dotyczy trzech sytuacji: gdy przestał istnieć przedmiot rozstrzygnięcia, podmiot, któremu prawo przysługiwało, utracił zdolność zachowania tego prawa oraz gdy nastąpiła zmiana stanu prawnego.

Obecny Skład Orzeczniczy Kolegium przeanalizował ponownie sprawę i ustalił, że sprawa została uprzednio rozpatrzona przez Kolegium w sposób kompleksowy i zupełny i w niniejszym zakresie podziela ustalenia faktyczne poczynione przez Skład Orzeczniczy Kolegium w I instancji dzieląc także ustalenia prawne czynione przez ten Skład. Przypomnieć należy, iż u podstaw wydanego przez Kolegium w dniu 24 sierpnia 2023 r. rozstrzygnięcia leży następujące ustalenia.

Przed wszczęciem postępowania w sprawie nieważności, Kolegium nie badało przymiotu strony wnioskodawcy, wobec wszczęcia postępowania, w pierwszej kolejności organ - Kolegium orzekające w I instancji dokonało sprawdzenia kwestii formalnoprawnych. W niniejszej sprawie należało zatem ustalić na tym etapie, czy Panu przysługuje legitymacja procesowa do żądania stwierdzenia nieważności ostatecznej decyzji Wójta Gminy Sławno. Postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji wszczyna się bowiem wyłącznie na żądanie strony lub z urzędu. Z wniosku wynika, że swój interes prawny wnioskodawca wywodzi z naruszenia prawa własności, które chronione jest przepisami art. 140–143 k.c., bowiem jest właścicielem m.in. nieruchomości zlokalizowanej na działce nr 316 i 325 w obrębie ewidencyjnym Jeżyce. Kolegium ustaliło na podstawie księgi wieczystej KO1K/ oraz KO1K/ , że wnioskodawca jest właścicielem działek nr 316, nr 325 oraz nr 141 w obrębie Jeżyce.

Najbliżej jednej z działek inwestycyjnych- nr 401/2 obręb Jeżyce- na której planowana była turbina wiatrowa, znajduje się działka wnioskodawcy nr 325. Według orientacyjnych pomiarów dokonanych w systemie informacji przestrzennej, dostępnym na stronie <https://sip.gison.pl/darlowogmina>, odległość ta wynosi około 68 m pomiędzy granicami działek (w linii prostej). Pomiarów dokonano za pomocą funkcji „pomiar odległości i powierzchni”, a wyniki załączono do akt postępowania. Należy zatem uznać, że nieruchomość wnioskodawcy znajduje się w obszarze oddziaływania inwestycji objętej kwestionowaną decyzją. Zatem prawidłowo w postępowaniu zakończonym kwestionowaną decyzją, Pan był uznany za stronę postępowania (karta 100 akt I instancji, poz. 13 wykazu stron tom 1). Podkreślić w tym miejscu wypada, iż do końca 2017 r. przepisy o os nie zawierały odrębnych regulacji określających, kim jest strona postępowania zmierzającego do ustalenia środowiskowych uwarunkowań. Kryteria kwalifikacji w tym zakresie zostały określone w oparciu o art. 28 kpa. W orzecznictwie zgodnie przyjmowano, że dla ustalenia kręgu stron postępowania w sprawie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach – poza samym wnioskodawcą, konieczne jest prawidłowe wskazanie terenu objętego oddziaływaniem planowanego przedsięwzięcia na środowisko. Podstawowym kryterium, decydującym o uznaniu za stronę postępowania właściciela nieruchomości zlokalizowanej w pobliżu planowanej inwestycji, było stwierdzenie, że na konkretną nieruchomość rozciąga się oddziaływanie planowanego przedsięwzięcia. Kluczowe było zatem samo ustalenie, czy dana nieruchomość położona jest w tzw. strefie oddziaływania.

Trafne są zatem ustalenia poczynione przez Skład Orzekający Kolegium w I instancji stanowiące, iż podstawą przyznania wnioskodawcy przymiotu strony w postępowaniu o stwierdzenie nieważności decyzji, są również obecnie obowiązujące przepisy prawa. Postępowanie to toczy się bowiem w nowej sprawie administracyjnej.

Zatem w myśl aktualnie obowiązujących przepisów art. 74 ust. 3a ooś, stroną postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wnioskodawca oraz podmiot, któremu przysługuje prawo rzeczowe do nieruchomości znajdującej się w obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie w wariantcie zaproponowanym przez wnioskodawcę, z zastrzeżeniem art. 81 ust. 1. Przez obszar ten rozumie się:

- 1) przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz obszar znajdujący się w odległości 100 m od granic tego terenu;
- 2) działki, na których w wyniku realizacji, eksploatacji lub użytkowania przedsięwzięcia zostałyby przekroczone standardy jakości środowiska, lub
- 3) działki znajdujące się w zasięgu znaczącego oddziaływania przedsięwzięcia, które może wprowadzić ograniczenia w zagospodarowaniu nieruchomości, zgodnie z jej aktualnym przeznaczeniem.

Tym samym skoro nieruchomość wnioskodawcy znajduje się w ww. obszarze 100 m od granic terenu, na którym ma być realizowane przedsięwzięcie, zatem na podstawie art. 74 ust. 3a pkt 1 ooś w aktualnym brzmieniu, wnioskodawcy przysługuje przymiot strony, a w konsekwencji również legitymacja procesowa do złożenia wniosku o stwierdzenie nieważności przedmiotowej decyzji. Nie kwestionowanym jest przy tym, na co wskazano powyżej, iż Panu _____ organ I instancji procedując w sprawie ustalenia środowiskowych uwarunkowań realizacji przedsięwzięcia przyznał przymiot strony (karta 100 poz. 13 wykazu stron postępowania tom 1).

Podstawę materialnoprawną w sprawie zakończonej decyzją środowiskową stanowiły przepisy ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (dalej: ooś) wg stanu prawnego na dzień wydania kwestionowanej decyzji, tj. na 30 września 2009 r., gdyż w postępowaniu nadzwyczajnym decyzja nie podlega ocenie wg aktualnego stanu prawnego. Zgodnie z art. 71 ustawy ooś, decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach określa środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia. Uzyskanie tej decyzji jest wymagane dla planowanych przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko oraz przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko. Przedsięwzięcia kwalifikuje się do odpowiedniej kategorii na podstawie Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko. Kwalifikacja przedsięwzięcia jako mogącego zawsze lub potencjalnie oddziaływać na środowisko wiąże się z rodzajem dokumentów, jaki należy załączyć do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Jeżeli planowane przedsięwzięcie zakwalifikowane jest jako mogące potencjalnie oddziaływać na środowisko, wówczas takim dokumentem stanowiącym, co do zasady, podstawę do wydania decyzji środowiskowej jest tzw. Karta Informacyjna Przedsięwzięcia (art. 74 ust. 1 pkt 2 ustawy ooś). Natomiast w przypadku przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać

na środowisko dokumentem tym będzie Raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko (art. 74 ust. 1 pkt 1 ustawy ooś). Przebieg postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w przypadku przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko uzależniony jest od rozstrzygnięcia przez organ właściwy, czy konieczne będzie przeprowadzenie oceny oddziaływania na środowisko, a tym samym konieczności sporządzenia raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko i przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko. Zgodnie z art. 63 ust. 1 ustawy ooś, obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko dla planowanego przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko organ stwierdza w drodze postanowienia, kierując się ustawowymi kryteriami, po zasięgnięciu opinii właściwych organów. Zgodnie z art. 63 ust. 2 ooś, postanowienie wydaje się również, jeżeli organ nie stwierdzi potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko (przepis ten został uchylony dopiero z dniem 24 września 2019 r. na mocy art.1 ustawy z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2019 r. , poz. 1712).

W postępowaniach, dla których przeprowadzenie oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko ma charakter fakultatywny, społeczeństwo będzie miało zagwarantowany udział dopiero od momentu wydania postanowienia ustalającego konieczność przeprowadzenia oceny oddziaływania. Dopiero od tego momentu aktualizują się obowiązki informacyjne organu określone w art. 33 ust. 1, art. 44 art. 79 ust. 1, a także uprawnienia społeczeństwa, w tym także organizacji ekologicznych z art. 44 ooś. W przeciwnym razie, gdy nie ma konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania, postępowanie nie wymaga udziału społeczeństwa. Wynika to wprost z art. 79 ust. 1 ooś, który stanowi, że przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach organ właściwy do jej wydania zapewnia możliwość udziału społeczeństwa w postępowaniu, w ramach którego przeprowadza ocenę oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Ten literalnie jasny przepis jest w sposób zgodny z jego nie budzącym wątpliwości brzmieniem interpretowanych w literaturze przedmiotu oraz orzecznictwie sądów administracyjnych (vide wyroki; NSA sygn. III OSK 1366/21 z dnia 15 listopada 2022 r. oraz sygn. akt II OSK 2037/14 z dnia 27 kwietnia 2016 r. oraz WSA w Poznaniu sygn. akt IV SA/Po 349/16 z dnia 6 lipca 2016 r. a także komentarz do ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, wyd. IV Gruszecki Piotr opublikowany w LEX/El. 2023).

Czym innym natomiast jest możliwość zastosowania art. 49 kpa, która wynika z art. 74 ust. 3 ustawy ooś. Przepis ten stanowi, że jeżeli liczba stron postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach lub innego postępowania dotyczącego tej decyzji przekracza 20 (w aktualnym stanie prawnym – 10), stosuje się art. 49 kpa, który stanowi, że jeżeli przepis szczególny tak stanowi, zawiadomienie stron o decyzjach i innych czynnościach organu administracji publicznej może nastąpić w formie publicznego obwieszczenia, w innej formie publicznego ogłoszenia zwyczajowo przyjętej w danej

miejsowości lub przez udostępnienie pisma w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej właściwego organu administracji publicznej. Jest to zasada odrębna, dotycząca wyłącznie ustalonych stron postępowania, niezwiązana z obowiązkiem podawania określonych informacji do publicznej wiadomości w celu realizacji udziału społeczeństwa w postępowaniu. Tym samym zasadnym staje się w tym miejscu prześledzenie postępowania administracyjnego zakończonego wydaną decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach w celu ponownego rozpatrzenia sprawy zakończonej decyzją SKO. 4170.645.2023 z dnia 24 sierpnia 2023 r.

Inwestor złożył w dniu 16.02.2009 r. (data wpływu) wniosek w Urzędzie Gminy Darłowo o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia polegającego na budowie farmy wiatrowej „Jeżyce” na terenie gminy Darłowo (10 elektrowni wiatrowych o łącznej mocy zespołu 25 MW usytuowane na działkach obr. ew. Jeżyczki: 136/2, 108/2, obr. ew. Jeżyce: 401/2, 415/2, 434/2, 363/2, 435/2, 178/2, 183/2, 191/2 oraz infrastruktura towarzysząca na działkach w obr. ew. Jeżyce i Jeżyczki)- (karta 1 tom 2 akta organu I instancji).

Wójt Gminy Darłowo zawiadomił strony o wszczęciu postępowania oraz o wystąpieniu o opinię dotyczącą potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko do Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Sławnie i Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Szczecinie w drodze publicznego ogłoszenia (trzy oddzielne ogłoszenia), gdyż ustalił, że stron jest w tym postępowaniu ponad 20 (karty 96-99 oraz 101 akt I instancji, teczka 1). Ogłoszenia były wywieszone na tablicy ogłoszeń w Urzędzie Gminy Darłowo w okresie od 16.02.2009 r. do 03.03.2009 r. (karty 48 -51 oraz 56-59 akt I instancji, teczka 2). Z ich treści wynika, że ogłoszenia zamieszczono ponadto na stronie BIP organu oraz na tablicy ogłoszeń w sołectwie Jeżyce i Jeżyczki.

Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Sławnie opinią znak: PS-N.NZ-4011/13/2009 z dnia 26.02.2009 r. wyraził potrzebę przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, o czym organ zawiadomił strony w drodze publicznego ogłoszenia na stronie BIP organu oraz wywieszonego na tablicy ogłoszeń Urzędu oraz w sołectwie Jeżyce (karty 63-66 akt I instancji, t. 2). Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Szczecinie postanowieniem znak: RDOŚ-32-WST.I.K-6650-44/09/mc z dnia 2 marca 2009 r. również stwierdził konieczność przeprowadzenia oceny oddziaływania przedmiotowego przedsięwzięcia na środowisko, o czym RDOŚ zawiadomił przez publiczne obwieszczenie na tablicy Urzędu Gminy Darłowo (karty 72 akt I instancji, t. 2). O tym fakcie zawiadomił również Wójt Gminy Darłowo poprzez obwieszczenie na stronie BIP oraz wywieszenie na tablicy ogłoszeń Urzędu (karty 74 i 77 akt I instancji, t.2) oraz Sołectw Jeżyce i Jeżyczki (karty 75 i 76 akt I instancji, t. 2).

Wójt Gminy Darłowo postanowieniem znak: OŚ 7624/05/09 z dnia 03.03.2009 r. nałożył na inwestora obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko i określił zakres Raportu. Postanowienie było spójne z ww. opiniami organów w kwestii obowiązku przeprowadzenia oceny na środowisko. O wydanym postanowieniu organ

powiadomił strony poprzez obwieszczenie na stronie BIP oraz wywieszenie na tablicy ogłoszeń Urzędu (karty 91 i 94 akt I instancji, t. 2) oraz Sołectw Jeżyce i Jeżyczki (karty 92 i 93 akt I instancji, t. 2). W odpowiedzi inwestor przedłożył w dniu 03.03.2009 r. raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, o czym również organ zawiadomił strony. W związku z orzeczeniem o ww. obowiązku, organ również poinformował społeczeństwo o przystąpieniu do przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, zgodnie z art. 33 ust. 1 ooś (karty 110-116 akt I instancji, t. 2).

Po przeprowadzeniu oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko i uzyskaniu pozytywnych uzgodnień Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska i Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego na post. art. 77 ust. 1 pkt 1, 2 ooś, Wójt Gminy Darłowo wydał decyzję znak: OŚ 7624/05/09 w dniu 14.04.2009 r. o środowiskowych uwarunkowaniach. O tym fakcie organ zawiadomił poprzez obwieszczenie na stronie BIP oraz wywieszenie na tablicy ogłoszeń Urzędu oraz Sołectw Jeżyce i Jeżyczki. W wyniku odwołania, decyzja ta została uchylona a sprawa przekazana do ponownego rozpatrzenia przez organ pierwszej instancji decyzją Kolegium SKO.4200/1271/09 z dnia 22.06.2009 r. W uzasadnieniu Kolegium wskazało, że ponownie rozpatrując sprawę należy z urzędu uwzględnić art. 25 kpa w związku z okolicznością, że Wójt Gminy Darłowo, Pan

, jako organ uprawniony do wydania decyzji jest zarazem stroną tego postępowania. Biorąc powyższe pod uwagę, Wójt Gminy Darłowo zwrócił się do Kolegium na podstawie art. 25 § 1 i art. 26 § 2 pkt 1 kpa o załatwienie sprawy w związku z wyłączeniem organu od załatwienia sprawy dotyczącej interesów majątkowych jego kierownika. Postanowieniem Kolegium znak: 4200/1807/09 z dnia 28 lipca 2009 r. do załatwienia wniosku wyznaczony został Wójt Gminy Sławno.

W dniu 06.08.2009 r. inwestor przedłożył do Wójta Gminy Sławno zaktualizowany raport o oddziaływaniu na środowisko przedmiotowego przedsięwzięcia wraz z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy. Wójt Gminy Sławno ponownie wystąpił o uzgodnienie warunków realizacji przedsięwzięcia do Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Sławnie i Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Szczecinie. Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Sławnie wyraził pozytywną opinię dotyczącą realizacji przedsięwzięcia (opinia z dnia 28.08.2009 r. o sygnaturze PS-N.NZ- 4012/12/09). RDOŚ, biorąc pod uwagę przedłożony przez inwestora raport oddziaływaniu planowanej inwestycji na środowisko, który został uzupełniony o pełny monitoring przedrealizacyjny, obejmujący pełne okresy fenologiczne ptaków, uchylił swoje poprzednie postanowienie uzgadniające z dnia 14.04.2009 r. znak: RDOŚ-32-WST.I.K-6650-69-2/09/mc i ponownie uzgodnił realizację przedsięwzięcia postanowieniem znak: RDOŚ-32-WST.I.K-6650-69-7/09/mc z dnia 21.09.2009 r. RDOŚ działając na podstawie art. 49 kpa w związku z art. 74 ust.3 ustawy ooś Obwieszczeniem z dnia 21 września 2009 r. poinformował strony o wydaniu rozstrzygnięcia i możliwości zapoznania się z dokumentacją zgromadzoną w sprawie. Obwieszczeniem z dnia 10 sierpnia 2009 r. znak RG.7624-23/09 zaś Wójt Gminy Sławno działając na podstawie art. 30 ustawy ooś poinformował społeczeństwo o rozpoczęciu procedury dotyczącej wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedmiotowego przedsięwzięcia, Obwieszczenie zostało opublikowane na stronie BIP Urzędu Gminy Sławno a także stronie

internetowej Urzędu, tablicy ogłoszeń w Gminie Sławno i Gminie Darłowo a także przekazane celem wywieszenia na tablicy ogłoszeń we wsi Jeżyce i Jeżyczki (karty 102-106 akt I instancji, t. 1).

Kontestowaną decyzją znak: RG.7624-31/09 z dnia 30.09.2009 r. Wójt Gminy Sławno ustalił środowiskowe uwarunkowania realizacji przedmiotowego przedsięwzięcia (karty 107-123 akta I instancji, tom 1), o czym zawiadomił strony i społeczeństwo w drodze publicznego ogłoszenia na stronie BIP organu oraz wywieszonego na tablicy ogłoszeń Urzędu oraz w sołectwie Jeżyce i Jeżyczki (karty 127-125 akt I instancji, tom 1).

Analiza ww. decyzji pozwala na stwierdzenie, że warunki wynikające z uzgodnień ww. organów zostały uwzględnione w wydanej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Wójt Gminy Sławno podzielił stanowisko organów i wziął je pod uwagę wraz z ustaleniami raportu o oddziaływaniu na środowisko. Rozstrzygnięcie zostało szczegółowo uzasadnione.

Zgodnie z art. 82 ust. 1 ooś, w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, wydawanej po przeprowadzeniu oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, właściwy organ:

1) określa:

- a) rodzaj i miejsce realizacji przedsięwzięcia,
- b) warunki wykorzystywania terenu w fazie realizacji i eksploatacji lub użytkowania przedsięwzięcia, ze szczególnym uwzględnieniem konieczności ochrony cennych wartości przyrodniczych, zasobów naturalnych i zabytków oraz ograniczenia uciążliwości dla terenów sąsiednich,
- c) wymagania dotyczące ochrony środowiska konieczne do uwzględnienia w dokumentacji wymaganej do wydania decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1, w szczególności w projekcie budowlanym, w przypadku decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 10 i 14,
- d) wymogi w zakresie przeciwdziałania skutkom awarii przemysłowych, w odniesieniu do przedsięwzięć zaliczanych do zakładów stwarzających zagrożenie wystąpienia poważnych awarii w rozumieniu ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska,
- e) wymogi w zakresie ograniczania transgranicznego oddziaływania na środowisko w odniesieniu do przedsięwzięć, dla których przeprowadzono postępowanie w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko;

2) w przypadku gdy z oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wynika potrzeba:

- a) wykonania kompensacji przyrodniczej - stwierdza konieczność wykonania tej kompensacji,
- b) zapobiegania, ograniczania oraz monitorowania oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko - nakłada obowiązki tych działań;

3) w przypadku, o którym mowa w art. 135 ust. 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska, stwierdza konieczność utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania;

4) przedstawia stanowisko w sprawie konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko oraz postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko w ramach postępowania w sprawie wydania decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 10 i 14;

5) może nałożyć na wnioskodawcę obowiązek przedstawienia analizy porealizacyjnej, określając jej zakres i termin przedstawienia.

2. W stanowisku, o którym mowa w ust. 1 pkt 4, właściwy organ stwierdza konieczność przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko w ramach postępowania w sprawie wydania decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 10 i 14, biorąc pod uwagę w szczególności następujące okoliczności:

1) posiadane na etapie wydawania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dane na temat przedsięwzięcia nie pozwalają wystarczająco ocenić jego oddziaływania na środowisko;

2) ze względu na rodzaj i charakterystykę przedsięwzięcia oraz jego powiązania z innymi przedsięwzięciami istnieje możliwość kumulowania się oddziaływań przedsięwzięć znajdujących się na obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie;

3) istnieje możliwość oddziaływania przedsięwzięcia na obszary wymagające specjalnej ochrony ze względu na występowanie gatunków roślin i zwierząt lub ich siedlisk lub siedlisk przyrodniczych objętych ochroną, w tym obszary Natura 2000 oraz pozostałe formy ochrony przyrody.

3. Charakterystyka przedsięwzięcia stanowi załącznik do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

W wyniku przeprowadzonej analizy kwestionowanej decyzji, skład orzekający Kolegium w II instancji w niniejszej sprawie ustalił, że decyzja zawiera wskazane wyżej elementy. Decyzja spełnia również ustawowe wymogi, wskazane w art. 85 ust. 1 ooś, zgodnie z którym decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach wymaga uzasadnienia. Zgodnie z ust. 2. uzasadnienie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, niezależnie od wymagań wynikających z przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego, powinno zawierać:

1) w przypadku gdy została przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko:

a) informacje o przeprowadzonym postępowaniu wymagającym udziału społeczeństwa oraz o tym, w jaki sposób zostały wzięte pod uwagę, i w jakim zakresie zostały uwzględnione uwagi i wnioski zgłoszone w związku z udziałem społeczeństwa,

b) informacje, w jaki sposób zostały wzięte pod uwagę i w jakim zakresie zostały uwzględnione:

– ustalenia zawarte w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko,

– uzgodnienia regionalnego dyrektora ochrony środowiska oraz opinie organu, o którym mowa w art. 78,

– wyniki postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko, jeżeli zostało przeprowadzone,

c) uzasadnienie stanowiska, o którym mowa w art. 82 ust. 1 pkt 4;

Zgodnie z art. 85 ust. 3 ooś- organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach podaje do publicznej wiadomości informacje o wydanej decyzji i o możliwościach zapoznania się z jej treścią oraz z dokumentacją sprawy, w tym z uzgodnieniem dokonany z regionalnym dyrektorem ochrony środowiska oraz opinią organu, o którym mowa w art. 78. Jak już wskazano wyżej, Wójt Gminy Sławno zawiadomił

o wydaniu decyzji strony i społeczeństwo w drodze publicznego ogłoszenia na stronie BIP organu oraz wywieszonego na tablicy ogłoszeń Urzędu oraz w sołectwie Jeżyce i Jeżyczki.

W wyniku odwołania jednej ze stron postępowania, decyzja ta została poddana kontroli w postępowaniu odwoławczym i decyzją Kolegium znak: SKO.4200/2486/09 z dnia 24.11.2009 r. utrzymana w mocy. Organ odwoławczy nie stwierdził uchybień, które uzasadniałyby uchylenie przedmiotowej decyzji.

Należy podkreślić, że na każdym etapie postępowania, zarówno strony postępowania, jak i społeczeństwo, było informowane w prawidłowej formie publicznego obwieszczenia o jego przebiegu oraz o czynnościach organu. Odnosząc się do zarzutu wnioskodawcy, że organ nie wywiązał się z obowiązku podania informacji do publicznej wiadomości poprzez ogłoszenie informacji w prasie, co w jego ocenie wynika z art. 79 ust. 1, art. 30, art. 33, art. 39, art. 3 ust. 1 pkt 11 lit. c ustawy ooś, Kolegium wyjaśnia, iż zarzuty te są niezasadne.

W sprawie zakończonej kwestionowaną decyzją, siedziba organu właściwego w sprawie mieści się na terenie innej gminy (gmina Sławno) niż gmina właściwa miejscowo (gmina Darłowo) ze względu na przedmiot postępowania. W takim przypadku przez podanie informacji do publicznej wiadomości rozumie się także ogłoszenie w prasie lub w sposób zwyczajowo przyjęty w miejscowości lub miejscowościach właściwych ze względu na przedmiot postępowania (art. 3 ust. 1 pkt 11 lit. d ustawy ooś). Ustawodawca wyraźnie wskazał w sposób alternatywny: w prasie lub w sposób zwyczajowo przyjęty w miejscowości. Nie jest wymagane zastosowanie jednocześnie dwóch alternatywnych sposobów informowania. W niniejszej sprawie organy podawały informacje do publicznej wiadomości poprzez zamieszczenie na tablicy ogłoszeń w miejscowości, gdzie planowana jest inwestycja, co należy uznać za prawidłowe.

Litera c powyższego przepisu, na którą powołuje się wnioskodawca wskazuje natomiast, że przez podanie informacji do publicznej wiadomości - rozumie się ogłoszenie informacji przez obwieszczenie w sposób zwyczajowo przyjęty w miejscu planowanego przedsięwzięcia, a w przypadku projektu dokumentu wymagającego udziału społeczeństwa - w prasie o odpowiednim do rodzaju dokumentu zasięgu. Wariant ten dotyczy wyłącznie przypadku, gdy projekt dokumentu wymaga udziału społeczeństwa, co nie ma miejsca w niniejszej sprawie. Przez „projekt dokumentu” należy rozumieć projekty, o których mowa m.in. w art. 46 i 47 ooś, przykładowo: koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju, studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy, planów zagospodarowania przestrzennego oraz strategii rozwoju regionalnego. Wykaz przedmiotowych dokumentów zawarty jest w dziale IV ustawy ooś traktującym o strategicznej ocenie oddziaływania na środowisko.

Ponadto należy podkreślić, że obwieszczenia ogłaszane na tablicach oraz na stronie internetowej z pominięciem prasy lokalnej (nawet gdyby było to wymagane) w sposób zwyczajowo przyjęty w rozumieniu art. 3 pkt 11 lit. c ustawy środowiskowej jest uchybieniem, lecz nie w stopniu mającym istotny wpływ na wynik sprawy (por. wyrok NSA

z dnia 8 października 2013 r., sygn. akt II OSK 2003/13 oraz wyrok NSA z dnia 12 grudnia 2017 r., sygn. II OSK 974/16). Zatem nawet gdyby przyjąć istnienie uchybień w tym zakresie, nie może to stanowić podstawy do stwierdzenia nieważności decyzji. Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 6 października 2020 r. sygn. akt II OSK 1379/18, wskazał, iż ustawa o oś nie zawiera normy prawnej, która nakazywałaby, że każde naruszenie zasad dotyczących udziału społeczeństwa w postępowaniu powinno skutkować bezwzględną eliminacją z obrotu prawnego wydanych rozstrzygnięć. Oceniając wpływ zarzutu dotyczącego prawidłowości zastosowania przez organ przepisów nakładających obowiązek informowania społeczeństwa o toku postępowania wymagającego jego udziału, w orzecznictwie zwraca się uwagę, że mimo że art. 3 ust. 1 pkt 11 lit. c o oś przewiduje jako sposób podania informacji do publicznej wiadomości w odniesieniu do projektu dokumentu wymagającego ogłoszenia informacji w prasie o odpowiednim do rodzaju dokumentu zasięgu, to nie można uznać, że jest to wymóg bezwzględny, którego niespełnienie w każdym wypadku musi automatycznie skutkować uznaniem, że społeczeństwo nie zostało należycie poinformowane (vide wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie sygn. akt II SA/Sz 325/19 z dnia 23 października 2019 r.). W przywołanym wyroku WSA w Szczecinie rozpoznając skargę na decyzję odmawiającą stwierdzenia nieważności decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach ocenił wpływ naruszenia przepisów o udziale społeczeństwa na wynik postępowania w sprawie oddalając skargę. Podsumowując powyższe rozważania nawet uchybienie w kwestii publikacji obwieszczeń nie może skutkować stwierdzeniem, iż decyzja została wydana z rażącym naruszeniem prawa. Zatem zarzuty wnioskodawcy w przedmiotowej należy uznać za niezasadne zaś ustalenia poczynione przez Skład Orzekający Kolegium w I instancji są trafne. Analogicznie za chybione należy uznać twierdzenia strony dotyczące naruszenia art. 19 ust.1 ustawy o oś. W tym miejscu należy zaakcentować, iż warunkiem rozważenia naruszenia rzeczzonego przepisu zawartego w dziale II ustawy o oś jest złożenie konkretnego wniosku, zaś art. 9 ustawy kreśli zakres dokumentów które podlegają udostępnieniu. Nie wnikając w meandry niniejszej regulacji prawnej należy wyjaśnić iż skoro Pan [imię] był stroną postępowania miał prawo uczestniczyć na prawach strony w postępowaniu, zaś wnioskowe udostępnienie danych może być uzasadnione jedynie dla podmiotów którym ten przymiot nie przysługiwał i to w sytuacji, gdy podmioty te złożyłyby wnioski w trybie art. 12 ust.1 o oś.

Chybione są także zarzuty wnioskodawcy, dotyczące naruszenia Konwencji z Aarhus. Zgodnie bowiem z art. 91 ust. 1 i 2 Konstytucji RP, umowy międzynarodowe są częścią krajowego porządku prawnego i muszą być stosowane w polskim porządku prawnym. Jednakże w przypadku Konwencji z Aarhus są to normy sformułowane bardzo ogólnie, które wymagają konkretyzacji w systemach prawnych państw, które podpisały tę Konwencję. Realizacja tych obowiązków nastąpiła m.in. w przepisach ustawy o oś tym samym przepisy Konwencji nie mogą być bezpośrednio stosowane (vide wyrok NSA sygn. akt II OSK 54/12 z dnia 6 grudnia 2013 r.).

Nie znajduje uzasadnienia również zarzut rażącego naruszenia art. 9 i art. 10 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 roku - Prawo ochrony środowiska, co w ocenie Pana [imię] skutkuje zastosowaniem nakazu ujętego w treści art. 11 ww. ustawy, jak również zasad ujętych w art. 6 - 11 kpa. Przywołane przepisy zostały uchylone z dniem 15 listopada 2008 r. przez art. 144 pkt 4 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego

ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz.U.2008.199.1227). Wskazany art. 11 stanowił, że decyzja wydana z naruszeniem przepisów dotyczących ochrony środowiska jest nieważna, niemniej na dzień orzekania w sprawie już od roku nie obowiązywał. Tym bardziej zatem nie znajduje zastosowania w niniejszym postępowaniu w sprawie stwierdzenia nieważności.

Jak trafnie podkreśla się w orzecznictwie o rażącym naruszeniu prawa w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 kpa. decydują łącznie trzy przesłanki: oczywistość naruszenia prawa, charakter przepisu, który został naruszony oraz racje ekonomiczne lub gospodarcze - skutki, które wywołuje decyzja (por. wyrok NSA z 27 października 2015 r. II OSK 397/14, LEX nr 1987244). Oczywistość naruszenia prawa polega na rzucającej się w oczy sprzeczności pomiędzy treścią rozstrzygnięcia, a przepisem prawa stanowiącym jego podstawę prawną. Skutki, które wywołuje decyzja uznana za rażąco naruszającą prawo, to skutki niemożliwe do zaakceptowania z punktu widzenia wymagań praworządności - skutki gospodarcze lub społeczne skutki naruszenia, których wystąpienie powoduje, że nie jest możliwe zaakceptowanie decyzji jako aktu wydanego przez organ praworządnego państwa. Ewentualne naruszenie zasad postępowania musi podlegać ocenie, pod kątem ustalenia, czy owe naruszenia mogły mieć istotny wpływ na wynik sprawy (por. wyrok NSA z 2 kwietnia 2015 r., sygn. akt II OSK 2123/13), tzn. czy w konkretnej sprawie możliwość zapewnienia społeczeństwu udziału w postępowaniu rzeczywiście nie została zapewniona. Realizacji prawa do składania uwag i wniosków w postępowaniu wymagającym udziału społeczeństwa, o którym stanowi art. 29 o.o.s. nie służy bezwzględne podawanie informacji do publicznej wiadomości w każdej formie określonej art. 3 pkt ust. 1 pkt 11 lit. a-d u. o.o.s., ale takie wypełnienie dyspozycji tej normy, które zapewni społeczeństwu realną możliwość uczestniczenia w postępowaniu. Informacje te zostały zawarte Biuletynie Informacji Publicznej Urzędu oraz na tablicach ogłoszeń, co umożliwiło podjęcie stosownych działań przez osoby, które wyrażały wolę zgłoszenia jakichkolwiek zastrzeżeń bądź uwag do procedowanej decyzji. W ocenie składu orzekającego Kolegium w II instancji, udział społeczeństwa został więc zapewniony.

W tym miejscu należy podkreślić, że w toku postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nie ma miejsca na merytoryczną ocenę treści karty informacyjnej, czy też Raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, gdyż przekracza ona ramy kontroli nadzorczej wyznaczonej w art. 156 § 1 pkt 2 in fine w związku z art. 80 k.p.a. Wymagałaby ona bowiem przeprowadzenia postępowania dowodowego właściwego dla postępowania w sprawie środowiskowych uwarunkowań, co przeczyłoby zarówno funkcji stosowanego w postępowaniu nadzwyczajnym art. 156 kpa., jak i naruszało zasadę dwuinstancyjności postępowania nadzorczego (art. 15 kpa). Niedopuszczalne byłoby oparcie ewentualnego rozstrzygnięcia stwierdzającego nieważność ostatecznej decyzji ustalającej środowiskowe uwarunkowania na kryteriach ocennych, stanowiących w istocie polemikę z ustaleniami karty informacyjnej. Zastosowania sankcji nieważności nie można wyprowadzić z odmiennej oceny mocy dowodowej, na której organy orzekające w sprawie oparły ustalenie stanu faktycznego. Wady wyliczone w art. 156 § 1 kpa. mają charakter materialny i winny tkwić w samej decyzji jako akcie stanowiącym podstawę

stosunku prawnego. Trzeba bowiem podkreślić, że postępowanie w trybie nadzwyczajnym, do jakich zalicza się stwierdzenie nieważności decyzji ostatecznej, nie stanowi trybu odwoławczego, niejako do trzeciej instancji i nie może być jako takie wykorzystywane.

W wyniku gruntownej ponownej analizy akt postępowania zakończonej kwestionowaną decyzją, Kolegium stwierdziło, że nie zachodzą przesłanki do stwierdzenia nieważności decyzji na podstawie art. 156 § 1 pkt 2 kpa. (wydanie decyzji bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa), co zostało wykazane powyżej. Nie zachodzą także pozostałe przesłanki do stwierdzenia nieważności decyzji, na które powołuje się wnioskodawca, tj. art. 156 § 1:

Pkt 1) decyzja nie została wydana z naruszeniem przepisów o właściwości –na podstawie postanowienia Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Koszalinie znak: SKO.4200/1807/09 z dnia 28.07.2009 r. decyzja prawidłowo została wydana przez Wójta Gminy Sławno;

Pkt 5) brak podstaw do stwierdzenia, by decyzja była niewykonalna w dniu jej wydania i jej niewykonalność ma charakter trwały;

Pkt 6) brak podstaw do stwierdzenia, że w razie jej wykonania wywołałaby czyn zagrożony karą;

Pkt 7) brak podstaw do stwierdzenia, że zawiera wadę powodującą jej nieważność z mocy prawa.

Po przeprowadzeniu ponownie postępowania w sprawie nieważności decyzji Wójta Gminy Sławno znak: RG.7624-31/09 z dnia 30 września 2009 r. Skład Orzekający Kolegium w II instancji stwierdził, że w sprawie brak jest przesłanek wskazanych w art. 156 § 1 kpa., zatem nie ma podstaw do stwierdzenia nieważności kontrolowanej decyzji.

Odnoszą się natomiast do alternatywnego wniosku Pana _____, by w przypadku wydania rozstrzygnięcia o odmowie stwierdzenia nieważności decyzji, potraktować jego pismo jako odwołanie od przedmiotowej decyzji wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu do złożenia odwołania oraz na podstawie art. 159 kpa. oraz wstrzymanie wykonalności ww. decyzji Wójta Sławno z uwagi na uzasadnione prawdopodobieństwo wystąpienia istotnej szkody oraz nieodwracalnych skutków dla środowiska, a w konsekwencji również dla lokalnej społeczności, Kolegium stwierdza, że wniosek ten nie spełnia wymogów wskazanych w art. 58 § 2 kpa. Prośba o przywrócenie terminu nie została wniesiona w ciągu siedmiu dni od dnia ustania przyczyny uchybienia terminu. Jak wynika z treści wniosku, w dniu 21 marca 2018 r. wnioskodawca zapoznał się z decyzją Wójta Gminy Sławno, natomiast wniosek został złożony w dniu 23 kwietnia 2018 r., zatem termin nie został zachowany. Nie zachodzi również podstawa do wstrzymania wykonalności przedmiotowej decyzji ponieważ przedmiotem wstrzymania mogą być jedynie takie akty lub czynności, które nadają się do wykonania i wymagają wykonania. Przez pojęcie wykonania aktu administracyjnego należy rozumieć spowodowanie w sposób dobrowolny lub doprowadzenie w trybie egzekucji do takiego stanu rzeczy, który jest zgodny z rozstrzygnięciem zawartym w tym akcie. Zaskarżona w niniejszej sprawie decyzja nie mieści się w katalogu decyzji nadających się do wykonania. Nie sposób wstrzymać wykonania takiej decyzji, która stanowi element

szerszego procesu inwestycyjnego, a samodzielnie nie uprawnia do pojęcia określonych działań. Nie bez znaczenia pozostaje również fakt, że proces inwestycyjny dotyczący przedmiotowej inwestycji został już zakończony.

Kolegium nie znalazło również przesłanek do przeprowadzenia rozprawy administracyjnej, o co wnosił Pan . W art. 17 ust. 1 ustawy o samorządowych kolegiach odwoławczych przewidziano, że orzeczenia kolegium zapadają po przeprowadzeniu rozprawy lub na posiedzeniu niejawnym. Orzeczenia wydaje się po odbyciu niejawnej narady składu orzekającego, obejmującej dyskusję oraz głosowanie nad orzeczeniem i zasadniczymi motywami rozstrzygnięcia (art. 17 ust. 2 u.s.k.o.). Jak zwrócono uwagę w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z 12 stycznia 2017 r. (sygn. III SA/Gd 1005/16, LEX nr 2203391), sytuacje wymagające przeprowadzenia rozprawy określono w art. 89 kpa. Przewidziano w nim, że organ przeprowadza, z urzędu lub na wniosek strony, w toku postępowania rozprawę, w każdym przypadku gdy zapewni to przyspieszenie lub uproszczenie postępowania lub gdy wymaga tego przepis prawa. Organ powinien także przeprowadzić rozprawę, gdy zachodzi potrzeba uzgodnienia interesów stron oraz gdy jest to potrzebne dla wyjaśnienia sprawy przy udziale świadków lub biegłych albo w drodze oględzin. Jeżeli nie są spełnione przesłanki z art. 89 kpa., kolegium rozstrzyga sprawę na posiedzeniu niejawnym. Strony nie uczestniczą w takim posiedzeniu, a organ nie ma obowiązku informowania stron o terminie posiedzenia, zaś ocena czy przeprowadzenie rozprawy przyczyni się do przyspieszenia lub uproszczenia postępowania, należy do prowadzącego je organu (vide wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 18 sierpnia 2021 r. sygn. akt I GSK 2009/18). Jak trafnie orzekł Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 5 stycznia 2022 r. sygn. akt II SA/Po 277/21 celem rozprawy nie jest więc wyjaśnianie stronom postępowania przesłanek, którymi kieruje się organ, ani polemika z jego stanowiskiem.

Konkludując nie można zgodzić się z zarzutami zawartymi we wniosku o ponowne rozpoznanie sprawy zakończonej decyzją z dnia 24 sierpnia 2023 r. znak SKO. 4170.645.2023 r. jakoby prowadzone postępowanie nieważnościowe nie zostało przeprowadzone w kontekście szczegółowej analizy zarzutów zawartych w pierwotnym wniosku z dnia 23 kwietnia 2018 r. przeciwnie analiza ponowna sprawy potwierdziła rzetelność i skrupulatność prowadzonego w przedmiotowym zakresie przez Kolegium w I instancji postępowania. Podsumowując powyższe wbrew zarzutom podniesionym przez Pana wydana przez Wójta Gminy Sławno znak: RG.7624-31/09 z dnia 30 września 2009 r. decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji przedsięwzięcia polegającego na budowie farmy wiatrowej „Jeżyce” na terenie gminy Darłowo (10 elektrowni wiatrowych o łącznej mocy zespołu 25 MW usytuowane na działkach obr. ew. Jeżyczki: 136/2, 108/2, obr. ew. Jeżyce: 401/2, 415/2, 434/2, 363/2, 435/2, 178/2, 183/2, 191/2 oraz infrastrukturą towarzyszącą na działkach w obr. ew. Jeżyce i Jeżyczki), nie jest obarczona wadą rażącego naruszenia prawa o której stanowi art. 156 § 1 pkt 2 kpa i nie zawiera również innych wad określonych w art. 156 ust.1 pkt 1, pkt 5, pkt 6 i 7 których występowania dopatruje się strona we wniosku z dnia 23 kwietnia 2018r. Zarzuty sprowadzające się do wyeliminowania z obrotu prawnego z mocą wsteczną wydanej decyzji przez Wójta Gminy

Sławno nie mogą się ostać, gdyż stanowią jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami organów administracji publicznej merytorycznie rozpatrującego sprawę.

Wobec powyższego, należało orzec jak w sentencji.

Decyzja niniejsza jest ostateczna.

Pouczenie

Na decyzję służy skarga (w 2 egz.) do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie, składana za pośrednictwem Kolegium (75-626 Koszalin, ul. Andersa 34) w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji. Skarga powinna czynić zadość wymaganiom pisma w postępowaniu sądowym, a ponadto zawierać dane wymienione w art. 57 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t. j. Dz. U. z 2023 r., poz. 1634 ze zm.).

Zasady uiszczania oraz wysokość wpisu od skargi w postępowaniu przed sądami administracyjnymi są uregulowane w ww. ustawie oraz rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. z 2021 r., poz. 535) wpis stały zgodnie z § 2 ust.3 pkt 3 rozporządzenia wynosi 200 zł. Wpis sądowy można uiścić gotówką w kasie sądu lub na rachunek bankowy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie w NBP: 95 1010 1599 0030 9822 3100 0000.

Strona może zwrócić się do Sądu o zwolnienie od kosztów sądowych. Strona może wystąpić do Sądu o przyznanie jej prawa pomocy poprzez ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Wniosek w tym przedmiocie powinien być złożony na urzędowym formularzu według ustalonego wzoru. Urzędowe formularze są udostępniane w wojewódzkich sądach administracyjnych, Naczelnym Sądzie Administracyjnym, urzędach gmin, a także w Internecie pod adresem: <http://www.nsa.gov.pl>

Przewodnicząca Składu Orzekającego
Agata Witkowska (spr.)

Członkowie: Joanna Mojska

Joanna Lipińska

Otrzymują:

3. Wójt Gminy Sławno wraz z aktami
(teczka 1. karty 51-134, teczka 2. karty 1-182)
4. Wójt Gminy Darłowo
5. aa